

Scénář k rozhlasové reportáži

Profesor Jan Jeník

„Teprve v septimě jsem si řekl, já se budu věnovat přírodě.“

Příroda zůstala pro pana Jeníka celoživotní inspirací. Jako mladík trávil čas na skautských výpravách, na vysoké škole studoval lesní inženýrství a stále je předním odborníkem na tropickou přírodu a uznávaným geobotanikem a ekologem.

Ve svých 35 letech se pan Jeník přihlásil na expedici do Ghany.

„Na tu expertízu do té Ghany se nás přihlásilo asi tak dvacet, no ale přeci jenom si to ministerstvo školství, který to mělo poslat, si dalo, že nás přezkouší, jestli tedy umíme anglicky, nebo jak tam budem přednášet.“

Díky státní zkoušce z anglického jazyka byl vybrán jako nejlepší uchazeč.

S vycestováním manželky Květy byly ale zpočátku potíže, nakonec povolení dostali a povedlo se jim vyjet do zahraničí na univerzitu v Accře, kde se pan Jeník mohl věnovat svému zájmu.

„Tak jsem se přestěhoval do Ghany, kde jsem tři roky s rodinou působil na univerzitě v tropické oblasti. Takže jsem poznal přírodu úplně jinou než tady a začal jsem rozumět světové přírodě.“

Pan profesor Jeník se díky svým cestám a zkušenostem stal nepostradatelným odborníkem.

Vysoká úroveň odborných znalostí převážila nad politickým smýšlením pana Jeníka, který s komunistickým režimem nikdy nesouhlasil. Byla sledována jeho skautská činnost i univerzitní práce. Ve své funkci na univerzitě zůstal ale jen do roku 1968.

„Když přišel ten rok, to jaro, tak jsem měl otevřenou pusou. A to strašlivě rozčílilo. Pozvali nás na děkanát a ptali se, jestli souhlasíme se vstupem vojsk. Jsem jeden z mála mých současníků, který nepodepsal, nejenom, že nejsem straník, nepodepsal jsem nikdy souhlas se vstupem varšavské smlouvy a tak dále. Skutečně jsem musel odejít, byl jsem vypovězenej z univerzity, bylo mi doporučeno, v každém případě zákaz práce s mládeží, se studenty... a práce manuální.“

Po vyloučení z univerzity byl pro své nadání přijat do botanického ústavu v Průhonicích, kde se mohl dále věnovat botanice.

Za svůj život pan profesor napsal řadu odborných publikací a článků. V době, kdy mu byla zakázána práce s mládeží, bylo psaní jedinou možností, jak dále předávat své znalosti a zkušenosti. I přes řadu překážek, které ho v jeho životě potkaly, si vytvořil silné vztahy k univerzitě i ke studentům, a tak se po roce 1989 ke svému povolání vrátil.

„Studenti mě žádali na univerzitu zpátky. Zkrátka skoro 20 let jsem byl mimo univerzitu, a snad jsem byl užitečný.“

Vypracovali:

Vojtěch Čalkovský

Lesana Marcinová

Natálie Pecháčková

Karolína Sellnerová

a Julie Zimová

Škola:

Základní škola a Mateřská škola J. A. Komenského

U Dělnického cvičiště 1, 169 00 Praha 6 – Břevnov

Třída 9. A